Lieve vrienden,

Vandaag staan we stil bij de verwoestende gebeurtenissen van 7 oktober, een dag die diepe sporen heeft achtergelaten in onze harten en onze zielen. Na een jaar van intens verdriet en pijn, staan wij hier en kijken terug op dat jaar.

De gebeurtenissen van 7 oktober herinneren ons eraan dat, waar we ook zijn, wat er in Israël gebeurt ons allemaal raakt. Elke klap tegen Israël is een klap tegen ons allemaal. Elke gewonde, elke verloren ziel, is een van ons. En daarom moeten wij niet alleen met woorden, maar ook met daden laten zien dat we achter Israël blijven staan. Wat geweldig dat we met zovelen zijn!

De aanval van 7 oktober was niet alleen een fysieke aanval op Israël. Het was een aanval op de essentie van Israël, op alles wat Israël symboliseert als het hart van het Joodse volk. Maar wij weten: Israël is veel meer dan een geografische plek. Israël zit in ons bloed, in ons geloof, in onze ziel, verweven door duizenden jaren van hoop, gebeden en offers. Het is niet alleen de bron van onze geschiedenis, het is ook de basis van onze toekomst.

Naast al die sores en ellende mag ik concluderen dat wij ook dichter tot elkaar zijn gekomen het afgelopen jaar. De schok en de verschrikkingen hebben ons ook verbonden. Overal ter wereld, in Israël en in de diaspora, kwamen en komen we samen, als één volk, om elkaar te steunen, om de schok te dragen, en om te laten zien dat wij, als Joodse gemeenschap, nooit alleen staan. We voelden een hernieuwde roeping, een verantwoordelijkheid om onze band met Israël en ons volk te versterken. Zonder Israel zijn wij immers niets. Dat heeft de geschiedenis ons geleerd.

Als ze dus op de straten en op de stations scanderen dat er geen plek is voor zionisten, dan vrienden, dan hebben ze het over ons. De schreeuwende en haat zaaiende meute die het bestaansrecht van Israel ontkent, hebben een groot probleem; Israel valt niet te ontkennen. Wij zijn trotse zionisten, de joden en niet joden die hier vandaag staan. Wij staan op tegen diegene die het bestaansrecht en de vrijheid van Israel ontkennen. Wij omarmen die strijd, en wij gaan niet weg, wij gaan niet weg! Wij blijven en Israel blijft!

De meute die Israel demoniseert en het gore lef heeft om zelfs morgen op 7 oktober op te roepen tot haat, Intifada, geweld en de verdrijving van alle joden uit Israel, moet beseffen dat wij pal achter Israel staan. Wij schamen ons niet. Niet voor Israel en niet om er voor uit te komen dat wij zionisten zijn. Wij dragen ook geen maskers, bedekken onze gezichten niet en evenmin onze identiteit. Zij

doen dat wel. Zij hebben wat te verbergen, want zij roepen op tot geweld. Zij staan aan de foute kant van de geschiedenis.

Sinds 7/10 ben ik al een paar keer naar Israel geweest, net als velen van ons. Op het plein in Tel Aviv van de families van de gegijzelden, met hun hartverscheurende verhalen, in de dorpen in het Zuiden die zo zwaar getroffen zijn, waar de sporen van de slachting van 7/10 nog zo zichtbaar zijn. De trauma's van de soldaten die terug keren van het front heb ik aangehoord, de littekens bij hen die de moordpartijen hebben overleefd heb ik gezien.

Het vraagt veel van ons deze strijd vrienden; energie, frustraties en het gevoel er soms alleen voor te staan. Wij voelen regelmatig dat we op eieren lopen, wie kunnen we vertrouwen of in vertrouwen nemen, onze collega's onze medestudenten? Dat unheimische gevoel is helaas sterker dan ooit.

Maar we hebben laten zien dat we deze offers willen en kunnen brengen. Samen, als één. De gebeurtenissen na 7 oktober hebben ons iets belangrijks geleerd: eensgezindheid, saamhorigheid, en onvoorwaardelijke steun voor Israël brengt ons dichter bij elkaar. Samen zijn we sterk. Samen staan we sterk. En samen zullen we sterk blijven!

Terwijl de wereld om ons heen steeds vijandiger wordt en antisemitisme om zich heen grijpt, moeten wij onze liefde voor Israël harder dan ooit uitdragen. We laten ons niet intimideren, we verstoppen ons niet. Niet onze mezoeza en niet onze magen david, niet onze Israëlische vlag en niet onze menora. We moeten blijven strijden zodat de wereld, de politiek begrijpt dat de druk niet op Israël moet liggen, maar op degenen die haat en terreur verspreiden. Op Hamas, dat de vrijlating van gijzelaars weigert en geweld blijft prediken. Op Iran dat openlijk toegeeft uit te zijn op de vernietiging van Israel.

Ik zei al, wij hoeven ons niet te schamen dat wij zionisten zijn; Israël is een geschenk, een bron van kracht, inspiratie en hoop voor ons allemaal. Laten we vandaag, en altijd, de helden eren die hun leven hebben gegeven voor de vrijheid en veiligheid van Israël, en van Joden overal ter wereld. Laten we deze momenten van pijn en reflectie gebruiken om onze band met Israël en met elkaar te versterken. Laten we onze collectieve krachten richten op het bouwen van een betere toekomst voor Israël, en voor de Joodse gemeenschap wereldwijd. Dat zijn we aan hen verplicht die wij vandaag herdenken en ook aan hen die nog niet zijn terug gekeerd.

Am Jisraeel Chai